

Handelskammersagen.

I nærværende Bind af «Nationaløkonomisk Tidsskrift» have vi S. 158—167 meddelt det af Grosserer-Societetets Komité under 2. Juni d. A. til Indenrigsministeriet fremsendte Andragende og udførligt motiverede Forslag om, at Komiteen maatte blive udvidet og omdannet saaledes, at den paa en fyldigere Maade end hidtil og paa en med Handelsstandens og Samfundets Tarv bedre stemmende Maade kunde repræsentere Handel, Skibsfart og Industri. Under 29. September svarede Ministeriet med i det Væsenlige at afvise Handelsstandens Ønsker. Komiteen har derefter under 19. November indsendt en Svarskrivelse til Ministeriet.

Vi meddele her disse to Aktstykker:

Ministeriets Skrivelse lyder saaledes:

Ved i behagelig Skrivelse af 2den Juni d. A. at forelægge Ministeriet et i 9 Poster formuleret Forslag til en Udvidelse af Grosserersocietetets Komité som Repræsentation for Handel, Skibsfart og Industri m. v., har den ærede Komité andraget paa, at et i Overensstemmelse dermed affattet Lovforslag maatte blive forelagt Rigsdagen. — Naar bortses fra et enkelt Punkt — Post 8 — der turde staa i en noget fjernere Forbindelse med Andragendets Gjenstand og desuden angaar et Anliggende, der er gjort til Gjenstand for særlig Overvejelse mellem Komiteen og Ministeriet, gaar det nævnte Forslag i sine Hovedtræk ud paa: at opnaa en saadan Udvidelse af Komiteen, at den kunde blive en Repræsentation ikke alene for Grossererne, men ogsaa, under visse nærmere Betingelser, for andre Handlende, Skibsredere eller Ledere af større merkantile, finansielle eller industrielle Virksomheder; at Komiteen skulde stilles under en vis Kontrol af Indenrigsministeriet derved, at den forpligtedes til at sætte dette Ministerium i Kundskab om Komiteens Forhandlinger og Beslutninger samt til at underkaste sig Ministeriets Afgjørelse med Hensyn til forskellige dens Organisation og Virksomhed vedrørende Spørgsmaal, og at Regeringen skulde undergives en lovhjemlet Forpligtelse til i Reglen at give Komiteen og det med samme forbundne

«Handelsmøde» Lejlighed til at udtale sig om de Handel, Skibsfart og Industri vedrørende Foranstaltninger eller Lovarbejder, der maatte paatænkes iværksatte.

Ministeriet skulde i denne Anledning, hvad angaar Sagen i dens Almindelighed, ikke undlade at bemærke, at da det jo ikke ved Komiteens Forslag er tilsigtet at faa dannet en ny Institution, udrustet med Myndighed til paa de paagjældende Omraader at træffe almindelig forbindende Afgjørelser, men kun at opnaa en, som man antager, mere tids- og hensigtsvarende Omordning af det hidtil bestaaende Organ for Hovedstadens Handelsstand, hvis Opgave fremdeles, som hidtil, skulde være dels at varetage de københavnske Handlendes særlige Interesser og dels at udøve en vis konsultativ Virksomhed, bestaaende i at give Raad og Vejledning, naar saadan maatte begjæres, og i at tage Initiativet til Fremme af Handelsstanden i det Hele interesserende Anliggender ved derom at gjøre Hensstillinger til rette Vedkommende, har Ministeriet ikke kunnet tilegne sig den Overbevisning, at der er tilstrækkelig Anledning til, ialtfald i den foreslaaede Udstrækning, at drage Regeringen ind i Forholdet og underkaste Grosserersocietetet dennes Kontrol. Naar ialtfald nogle ganske enkelte Forandringer i den bestaaende Ordning foretages, saasom mulig en noget videre Adgang til Societetet og nogen Forøgelse af dets Komites Medlemsantal, jfr. Forslagets Post 1—2, skjønner man overhovedet ikke rettere, end at Grosserersocietetet, naar det derhos giver sig selv hensigtsmæssige Vedtægter og sin Komite en fornuftig Forretningsorden, og under Forudsætning af, at dygtige personlige Kræfter haves og tages til Disposition, maa, uden at opgive det Selvstyre, det hidtil har nydt, være fuldkommen istand til med sin hidtidige Organisation at virke for de i Indstillingen fremhævede Formaal, saavel de specielt københavnske som ogsaa de mere almindelige merkantile og industrielle, idet der, hvad disse sidste angaar, ejheller under den nuværende Ordning er Noget til Flinder for, at Grossererne, saa ofte dertil findes Anledning eller til bestemte, periodisk tilbagevendende Tidspunkter indbyde andre Repræsentanter for Handel og Industri saavel fra Hovedstaden som fra det øvrige Land til fælles Raadslagninger, for, naar et eller andet almindeligere Spørgsmaal til en given Tid maatte røre sig i Handelsverdenen, at fremkalde Udtalelser og Forslag derom. Under alle Omstændigheder vil der ikke hertil udfordres nogen speciel Lovhjemmel.

Hvad særlig angaar de enkelte Hovedpunkter i Komiteens Forslag, da skal man med Hensyn til den Regeringen tiltænkte Indflydelse paa Komiteens Anliggender henholde sig til

det ovenfor Bemærkede, idet man dertil kun skal føje, at en saadan delvis Opgivelse af den hidtil havde Selvstændighed ej heller forekommer Ministeriet ret at være i Overensstemmelse med Tidens hele Retning og med dens Krav paa Selvstyre og Frihed, der netop paa Omraader som de her omhandlede turde være i en fortrinlig Grad berettigede. I ethvert Fald vilde da en Medvirkning af Lovgivningsmagten til Gjennemførelsen af de hertil sigtende Forslag ikke være fornøden. — *Den paatænkte Udvidelse af Adgangen til Komiteen vilde være en Foranstaltning, hvis Betydning Ministeriet ingenlunde miskjender, om man end ikke kan anse den for at være i nogen særdeles Grad nødvendig, aldenstund Komiteen jo ved sin hidtidige Virksomhed tilstrækkeligt har lagt for Dagen, at den ikke opfatter sit Hverv som begrændset alene til de Grossererne vedrørende Anliggender. Ej heller skal man rejse nogen afgjørende Indvending mod den attraaede Forøgelse af Komiteens Medlemsantal, om end Ministeriet for sit Vedkommende ikke nærer nogen Tvivl om, at Komiteen ogsaa fremdeles, selv om den maatte stille sig noget videre gaaende Opgaver end hidtil, paa fyldestgørende Maade vilde kunne røgte sit Hverv uden nogen yderligere Forøgelse af Pladserne i samme, naar disse kun udfyldes af de til enhver Tid for Haanden værende bedste og dygtigste Personligheder. Ministeriet skal imidlertid, saafremt Grossersocietetets Komite fremdeles maatte fastholde Forslagene under Post 1 og 2, ikke være uvilligt til at yde sit Bidrag til disse Forslags Gjennemførelse, der forøvrigt vilde kunne ske med saa megen mindre Vanskelighed, som der efter Ministeriets Opfattelse ej heller hertil vilde udkræves nogen Medvirkning af Lovgivningsmagten; i Overensstemmelse med Forskriften i Anordn. 23. April 1817 § 12 in fine ere de Komiteens Organisation vedrørende Foranstaltninger nemlig hidtil truffne ad rent administrativ Vej, jfr. det allerhøjeste Reskript af samme Dato til Kjøbenhavns Magistrat og den kongelige Resolution af 6te April 1842, og om end disse Bestemmelser senere have erholdt legal Stadfæstelse ved Næringslovens § 31, kan det dog ikke antages at have været Meningen hermed, at for Fremtiden enhver, om end nok saa lidet indgribende Forandring i Komiteens Indretning, som forandrede Tidsforhold maatte gjøre ønskelig, kun skulde kunne gennemføres ved Lov, hvorimod det turde ligge nærmest at forudsætte, at man ved den nævnte Bestemmelse i Næringsloven ikkun har tilsigtet at afskære enhver Tvivl om, at Grossersocietetet og dets Komite vilde forblive uberørte af den ved hin Lov stedfundne gennemgribende Omordning af Næringsforholdene i det Hele. — Tilbage bliver saaledes endnu kun det i Komiteens Andragende

under Post 5 formulerede Forslag om, at det skulde gjøres Regeringen til Pligt at konferere med Komiteen og «Handelsmodet» angaaende de Handel, Skibsfart og Industri vedrørende Foranstaltninger og Lovarbejder, der maatte paatænkes iværksætte; men til Gjennemførelsen af dette Forslag, hvortil ganske vist en udtrykkelig Lovhjemmel vilde udkræves, maa Ministeriet bestemt negte sin Medvirkning, idet Spørgsmaalet om, hvorledes Regeringen vil forholde sig for at tilvejebringe de Oplysninger, den maatte finde fornødne i Anledning af Lovarbejders Forberedelse eller administrative Foranstaltningers Udførelse, ifølge den bastaende Ordning udelukkende maa være overladt til dens eget Godtbefindende, og det derfor vilde være et aabenbart Indgreb paa det Administrationen utvivlsomt forbeholdte Omraade, saafremt der fra Lovgivningsmagtens Side i saa Henseende blev paalagt Regeringen bestemte Forpligtelser. Forøvrigt skjønner man ej heller rettere, end at et Paalæg til Regeringen af det foreslaaede Indhold baade vilde være unyttigt, eftersom Regeringen dog under ingen Omstændigheder vilde kunne tilholdes at tage de Raad og Vejledninger tilfølgende, som det skulde paalægges den at indhente, og tillige unødigt, idet den Mulighed dog vist maa erkjendes at ligge fjern, at Regeringen skulde undlade af en egen Drift ved Henvendelse til Grosserersocietets Komite at søge at forskaffe sig de saglige Oplysninger og de Meddelelser om Ønsker og Stemninger i Handelstanden, der maatte være af Betydning ved Forberedelsen af legislative eller administrative Foranstaltninger, vedrørende de Omraader, for hvilke Komiteen virker. Den ærede Komite erkjender selv i sine Bemærkninger til det heromhandlede Forslag «at dette siden 1817 administrativt har været Regel», og at denne Regel ogsaa stadig er bleven overholdt, derfor vil Komiteen have en rig Erfaring, idet der, i alt Fald for Indenrigsministeriets Vedkommende — og man tvivler ikke paa, at det Samme gjælder for Regeringens øvrige Afdelinger — ikke let vil kunne paavises noget Tilfælde af den nævnte Beskaffenhed, i hvilket Komiteen har været afskaaret fra at gjøre sin Indflydelse gjældende enten direkte gennem indhentede Erklæringer eller indirekte derved, at der er givet Komiteen Lejlighed til ved Delegerede at deltage i de mere alsidige Overvejelser gennem Kommissioner, naar man efter Sagernes Beskaffenhed har anset deres Forberedelse ad denne Vej for hensigtsmæssig. Tages det endelig i Betragtning, at selv om Regeringen undtagelsesvis, i et enkelt Tilfælde, af Grunde, der ville kunne have deres fulde Gyldighed, maatte have undladt at raadføre sig med Komiteen, vil der dog altid staa denne andre Veje aabne, ad hvilke den vil være i Stand til at fremføre, hvad

der maatte ligge den paa Sinde, saa forekommer det Ministeriet, at der ejheller i den heromhandlede Henseende er tilstrækkelig Grund for Komiteen til at befrygte, at den ikke, ogsaa naar den hidtil bestaaende Ordning bibeholdes, fremdeles som hidtil skulde være i Stand til at gjøre fuldkommen Fyldest i den Stilling, den med Føje hævder for sig som «Centralorganet for Danmarks Storhandel».

Saafermt Komiteen fremdeles maatte fastholde sit Ønske om den videre Fremme af de Forslag i dens Andragende, hvis Gjennemførelse efter deres Beskaffenhed overhovedet kræver en Medvirkning fra det Offenliges Side, og som Regeringen i Henhold til det ovenfor Bemærkede vil se sig i Stand til at give sin Tilslutning, forventer man derom at modtage en nærmere behagelig Meddelelse.

Komiteen svarer herpaa følgende:

Ved behagelig Skrivelse af 29. September har det højtærede Indenrigsministerium udtalt sig om det af Komiteen ved Skrivelse af 2den Juni d. A. fremsendte Forslag til en Forandring i Komiteens Organisation og Virkemaade og en dermed i nøje Forbindelse staaende Udvidelse af Omraadet for selve dens Virksomhed. Af det højtærede Ministeriums Svar fremgaar det, at medens det for et enkelt Punkts Vedkommende bestemt negter sin Medvirkning til Forslagets Gjennemførelse, og medens det for andre Punkters Vedkommende ikke i og for sig Ønder de foreslaaede Forandringer i nogen særlig Grad nødvendige, vil det være villigt til at række Haand til Gjennemførelsen af saadanne mindre Ændringer i den nuværende Organisation, som formentlig lade sig iværksætte ad administrativ Vej.

Idet Komiteen maa udtale sin levende Beklagelse af, at dens Forslag ikke i større Omfang end saaledes antydet kan paaregne det høje Indenrigsministeriums Støtte, skal den tillade sig at begrunde, hvorfor den ikke er i Stand til anse nogen saa begrænset Forandring som den tilbudne for fyldestgjørende eller ønskelig.

Hvad der i det fremsatte Forslag har været den ledende Hovedtanke for Komiteen, er Overbevisningen om den paa-trængende Nødvendighed af gennem en i det Hele tidssvarende Ordning at skabe et i størst mulig Grad nyttigt og virksomt Organ for en Række nær beslægtede Erhverv, hvis Betydning og Omfang voxe med hvert Aar; og til hvis frodige Udvikling et hvilket som helst Samfunds økonomiske Velvære og finansielle

Styrke er paa det nøjeste knyttet. Om Nødvendigheden af eet — eller mulig endog flere — saadanne Organer har man følt sig saameget stærkere overtydet, som disse Erhverv maa paaregnes at være meget svagt repræsenterede i den lovgivende Forsamling, og som det overvejende Antal af europæiske Stater har erkjendt slige Institutioners store Betydning og Nytte.

Naar nu Grosserer-Societetets Komite, den eneste officielle Repræsentation i sin Art her i Landet, med denne Betragtning for Øje har gjort sig til Talsmand for sin egen Omorganisation, saa er det ikke sket i den Hensigt ved en lidt mere eller lidt mindre indgribende formel Forandring at søge at tilfredsstille eller berolige en Bevægelse, der ogsaa udenfor Komiteens Midte paa forskjellig Maade har givet sig Udtryk. Det er sket i den Selverkjendelse, at Komiteen i sin hidtidige Skikkelse ikke længere formaar i et for den selv og for de Interesser, den repræsenterer, fyldestgørende Omfang at varetage de mangeartede Opgaver, som Nutidens Udvikling stiller et økonomisk Hovedorgan. I Indledningen til sit Forslag har Komiteen uforbeholdent fremhævet, at den, være sig overfor Regeringen eller overfor selve Handelsstanden, føler sin Betydning efterhaanden formindsket og sin Indflydelse gradevis svækket, — en naturlig og uundgaaelig Følge af, at Komiteen hverken i Henseende til Organisation eller til Omraadet for sin Myndighed er bleven sat i Stand til at holde Skridt med de siden dens Indstiftelse i saa høj Grad forandrede Forhold. Naar det høje Indenrigsministerium formener, at Komiteen vil være i Stand til paa fyldestgørende Maade at røgte baade sine hidtidige Hverv og endnu videre gaaende Opgaver, naar kun Pladserne udfyldes af de til enhver Tid forhaandenværende bedste og dygtigste Personligheder, saa skal Komiteen ikke kunne udtale nogen Anskuelse om, hvorvidt dette Vilkaar maa siges at være fyldestgjort. Derimod skal den tillade sig at udtale som sin Formening, at om det i yderste Maal var sket Fyldest, saa vilde derved Nødvendigheden af en i Lovgivningen hjemlet tidssvarende Ordning og Grundlag for dens Virksomhed kun være saa meget mere uigjendrivelig godtgjort. Selv de, uden Indsigelse fra nogen Side, af Alle ubestridt som de mest brugbare ansete Kræfter, — om i det Hele saadanne til nogen Tid og i nogen Livsstilling overhovedet forekomme, — ville føle sig lammede i en Virksomhed, der, medens den udøves i Kraft af en vis officiel Bemyndigelse og indenfor visse af Lovgivningen og Administrationen trukne Grændser, dog savner et tilstrækkelig sikkert og omfattende Rodfæste i selve Lovgivningen, — en Virksomhed, hvor de saa at sige for hvert Skridt maa føle sig

for, om ikke Grunden vakler under deres Fødder. Det vil under saadanne Forhold i alt Fald være mere fyldestgørende at besidde fuldständig frivillige Organer, der ikke i nogen Retning ere bundne hverken i Henseende til Udstrækningen af de Interesser, de gjøre sig til Talsmand for, eller til Omfanget af de Opgaver, de paatage sig at virke for. Komiteen har imidlertid ment, — ligesom den tror, at denne Anskuelse deles af Flertallet udenfor dens Midte, — at et i Lovgivningen hjemlet tidssvarende Organ er under vore Forhold at foretrække for en blot frivillig Forening, ligesom den ikke kan være blind for, at dens egen allerede i Loven hjemlede faktiske Existens vilde bevirke en i enhver Henseende lidet heldig Splittelse af Kræfter og Virksomhed, om der ved Siden af den blev oprettet et frivilligt Handelskammer.

Det vil af disse Grunde fremgaa, hvorfor Komiteen hverken kan anbefale eller ønske de af det høje Indenrigsministerium tilbudne administrativt foretagne Ændringer, — en udvidet Adgang til Grosserer-Societetet for visse Næringsdrivende og en Forøgelse af Komiteens Medlemsantal, — idet disse meget begrændsede Forandringer i det Bestaaende ganske se bort fra det, hvorpaa Komiteen maa lægge Hovedvægten: et ved Lov anerkjendt udvidet Virksomhedsomraade. Saalænge denne Hovedbetingelse mangler, indser Komiteen end ikke, hvortil den skulde benytte et større Antal Kræfter end dem, hvorpaa den allerede nu lægger Bestag.

Af lignende Grunde kan Komiteen ej heller anse til visse Tider foranstaltede Møder med vilkaarligt indbudne Næringsdrivende fra Landets Kjøbstæder for at ville have den Betydning for Udviklingen af Handel, Skibsfart og Industri, som er tilsigtet ved dens Forslag under Post 4. Den maa ogsaa for Kjøbstædernes Vedkommende anse en lovordnet Repræsentation paa dette Omraade for ønskelig, og den formener, at kun under denne Forudsætning ville Fællesmøder som de foreslaaede erholde deres fulde Værd. I de Forslaget ledsagende Bemærkninger har Komiteen i saa Henseende fremhævet, at der muligen fremtidig for enkelte af de større Kjøbstæders Vedkommende kunde være Anledning til at organisere egenlige Handelskamre; men den har anset det som liggende udenfor sin Opgave at stille Forslag i denne Retning, og den har derfor indskrænket sig til at henstille en Ordning, der overfor dette Spørgsmaal Intel foregriber.

Idet Komiteen altsaa baade for Hovedstadens og for Kjøbstædernes Vedkommende maa lægge en afgjørende Vægt paa det, som det høje Indenrigsministerium skyder tilside, — det faste Grundlag, som kun en formaalstjenlig lovmæssig Ord-

ning kan yde, — er den iøvrigt gaaet ud fra den Forudsætning, at de Forslag, den maatte fremsætte, vilde kunne paaregne at møde saa meget mindre Modstand og at kunne gennemføres med saa meget mindre Vanskelighed i samme Forhold, som de inskrænkede sig til at anbefale de mest paatrængende Forandringer i det Bestaaende. I sine Slutningsbemærkninger har Komiteen fremhævet, at den for sit Vedkommende i og for sig kunde ønske endnu betydelig videre gaaende Reforme, og den skal ikke lægge Skjul paa, at et stort Antal blandt dem, den repræsenterer, vilde have foretrukket mere gennemgribende Forslag. I saa meget højere Grad maa derfor Komiteen beklage, at end ikke disse dens meget begrænsede Henstillinger have kunnet vinde det høje Indenrigsministeriums Bifald, og særlig skal den i denne Sammenhæng tillade sig at henlede Opmærksomheden paa Forslagets Post 5, til hvis Gennemførelse det høje Indenrigsministerium bestemt negter sin Medvirkning. Ligesom nemlig Komiteen har staaet i den Formening, at det tilkom Landets Lovgivningsmagt i de store Træk at fastslaa Reglerne for Administrationens Førelse, saaledes har den ganske vist ikke tænkt sig, at det, at der blev tildelt en sagkyndig Institution et vist, rent konsultativt Iverv, uden nogen Forpligtelse for Administrationen til at tage dens Indstillinger til Følge, og uden noget Skaar i Administrationens Ret til iøvrigt at indhente sine Oplysninger og Raad, hvor den maatte anse det for ønskeligt, at dette skulde kunne konstituere et ubeføjet Indgreb af Lovgivningsmagten paa det administrative Omraade. Ligesaa lidt som Komiteen derfor har havt til Hensigt at fremsætte et Forslag, hvis Vedtagelse kunne formenes endog at forrykke Forholdet mellem Statsmagterne, ligesaa lidt har den antaget, at Betæneligheder af denne Art skulde kunne lægge nogen afgjørende Hindring i Vejen for, at der for Danmarks Vedkommende indrømmedes et sagkyndigt Organ paa Handelens og Industriens Omraade en lignende Stilling, som Østerrigs, Sachsens og Bajerns Lovgivninger have tillagt disse Landes Handels- og Industrikamre ved udtrykkelig at anerkjende en Forpligtelse for Regeringerne til i Reglen at indhente deres Betænkning, og som et stort Antal andre europæiske Staters Lovgivninger i mere indirekte Udtryk have tillagt mer eller mindre tilsvarende Institutioner ved at anerkjende dem som officielle Korporationer, organiserede i det bestemte, i Lovene udtalte Øjemed dels at tjene Regeringerne som raadgivende, dels ved eget Initiativ at fremføre Forslag til hensigtsmæssige Foranstaltninger. At fastslaa en lignende Bestemmelse for Danmarks Vedkommende synes saa meget mindre at kunne give grundet Anledning til Betænelighed, som det

høje Indenrigsministerium selv fremhæver, at den allerede nu maa erkjendes som en i Praxis fulgt Regel. — Iøvrigt kan dog Komiteen, paa den ved det høje Indenrigsministeriums Udtalelser givne Foranledning, ikke undlade at udtale, at ihvorvel den maa paaskjønne, at enkelte af dens Medlemmer eller af Handelsstanden udenfor dens Midte have erholdt Sæde i de af Regeringen til Overvejelse af vigtige Lovgivningsforanstaltninger nedsatte Kommissioner, kan den dog ikke erkjende, at der derved er givet Handelsstandens Repræsentation fyldig Lejlighed til om saadanne Spørgsmaal at erklære sig.

Det høje Indenrigsministerium udtaler endvidere, at det ikke kan finde Anledning til i saadan Udstrækning som foreslaaet at drage Regeringen ind i Forholdet ved at underkaste Komiteen en Kontrol, der formentlig vilde medføre, at dennes hidtidige Selvstændighed og Selvstyre blev opgivet. Komiteen skylder hertil at oplyse, at dette dog ikke har været dens Tanke. Komiteen er gaaet ud fra, at naar der blev den tildelt en mere omfattende Virksomhed og en mere udstrakt Myndighed, maatte den til Gjengjæld være forberedt paa, at der vilde blive stillet Fordring om, at den maatte paatage sig visse Pligter og underkaste sig visse Vedtægter og Regler. Den har derfor anset det for rigtigt selv at tage Initiativet til i saa Henseende at foreslaa en Del Bestemmelser, som den har forment ikke vilde gjøre noget væsentligt Skaar i den Selvstændighed og det Selvstyre, som den ganske vist anser som en Hovedbetingelse for en frugtbringende Virksomhed. Det kan derfor kun være Komiteen i høj Grad kjærkomment, naar det høje Indenrigsministerium, langt fra at anse de foreslaaede Bestemmelser som utilstrækkelige, tværtimod anser dem som altfor vidtgaaende, og Intet kunde være Komiteen behageligere end at lade netop disse Punkter af dens Forslag fuldstændig udgaa.

Sluttelig skal Komiteen tillade sig at bemærke, at den under Post 8 indførte Bestemmelse, der kun forsaavidt staar i Forbindelse med Andragendets øvrige Gjenstand, som den angaar et Punkt, der vedrører Udstrækningen af Komiteens Myndighed, er bleven oplaget i Forslaget af den Grund, at man har haabet ved denne Lejlighed muligen samtidig at kunne faa et Forhold ordnet, paa hvis nuværende mangelfulde Tilstand Komiteen indtrængende har henledet det høje Indenrigsministeriums Opmærksomhed, og som dette, medens det har erklæret ikke at kunne træffe en Ordning ad administrativ Vej, dog har udtalt sin Utilbøjelighed til at søge ordnet ad Lovgivningsvejen.